

čímž minil podle přesvědčení nalézacího soudu naznačiti, že se ve věci nedá dělati nic jiného (t. j. než omeziti styky s B-ou). Pokud posléze zmateční stížnost namítá, že stěžovatel nevyzýval ony osoby k omezení styků s B-ou pro jeho českou národnost, nýbrž z jiných důvodů, ocítá se i tu v nepřípustném podle §u 288 čís. 3 tr. ř. rozporu se skutkovým zjištěním rozsudkovým, v rozhodovacích důvodech také řádně odůvodněným, podle něhož stěžovatel pronesl svůj výrok jen proto, že B. přísluší k jiné národnosti než ony tři osoby, je i členem výboru Národní jednoty a výslovným členem jinonárodní strany politické. Bylo proto zavrhnouti zmateční stížnost dílem jako neodůvodněnou, dílem jako podle zákona neprovedenou.

Odvolání státního zastupitelství co do povolení podmíněného odkladu výkonu trestu není důvodným. Státní zastupitelství míní oproti názoru nalézacího soudu, že veřejný zájem vyžaduje tu výkonu trestu. S tímto názorem nelze souhlasiti. Zákon na ochranu republiky hájí ve všech svých trestních ustanoveních veřejný zájem, přes to však uznává v §u 35, že při přečinech a přestupcích veřejný zájem výkonu trestu vždy nevyžaduje. Jest tudíž míti za to, že jen v případě, kde veřejný zájem byl činem ohrožován mírou, převyšující základní zájem veřejnosti na trestní repressi, nelze povolití podmíněný odklad výkonu trestu. O takovéto ohrožení veřejného zájmu však tu nejde, poněvadž porušení právního řádu nebylo křiklavého rázu ani značnějšího rozsahu. Jest tedy přisvědčiti nalézacímu soudu, když podmíněný odklad trestu povolil a bylo odvolání státního zastupitelství v tomto směru zamítnouti.

Čís. 2563.

Pod trestní sankci §u 129 I b) tr. zák. spadá každé chlipným chtičům sloužící zneužití těla; není třeba spolučinnosti zneužitě osoby; stačí pouhé její dopuštění smilných činů na vlastním těle; v subjektivním směru není třeba, by úmysl pachatelův směřoval k ukojení vlastního pohlavního pudu.

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1926, Zm II 363/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 12. dubna 1926, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle §u 129 I. písm. b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel František P., že byl odsouzen neprávem, poněvadž prý ohledně něho není zjištěna ani objektivní ani subjektivní skutková podstata zločinu podle §u 129 I. b) tr. zák. Zejména prý nebylo prokázáno, že provozoval s H-em smilstvo, že se s ním dopustil nějakého činu (aktu) a při tom hledal pohlavní ukojení nebo ho došel. Bezvýsledný pokus H-ův z roku 1922 na

obžalovaném spáchaný nenasvědčuje prý tomu, že měl úmysl, dopustiti se s ním smilstva a že se mu dobrovolně poddal. Avšak zmateční stížnost vykládá skutkovou podstatu zločinu podle §u 129 I. b) tr. zák. úzce; přehlíží, že pod trestní sankci tohoto zákonného ustanovení spadá každé chlípým chťičům sloužící zneužití těla, při němž není třeba spolupřičinnosti zneužité osoby, nýbrž že stačí pouhé její dopuštění smilných činů na vlastním těle. Po stránce subjektivní není třeba, by úmysl pachatelův směřoval k ukojení vlastního pohlavního pudu, stačí vědomí, že dopouští, by osoba stejného pohlaví na jeho těle hledala a našla pohlavní ukojení. Tyto předpoklady jsou v souzeném případě, neboť první soud zjistil, že obžalovaný dvakráte dopustil — vždy dobrovolně a za odměnu, — by Oskar H. zneužil jeho těla způsobem, sloužícím k ukojení jeho (H-ových) chlípných chťičů; zjistil také, že byl si při tom vědom, že jde o smilstvo proti přirozenosti. Zmateční stížnost jest tudíž neodůvodněna, pokud nedbá skutkových zjištění rozsudkových, není provedena po zákonu a bylo ji zavrhnouti.

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel Vilém S., že tu není skutkové podstaty zločinu podle §u 129 I. b) tr. zák., poněvadž prý neukojoval vlastního pudu pohlavního nepřirozeným způsobem s H-em, ani nedopustil, by H. jeho těla zneužil k ukojení svého pohlavního chťiče. Tvrdí, že nikdy nešel do bytu H-ova, by s ním provozoval smilstvo, a že nikdy nespolupůsobil při jeho smilném jednání (třením údu), nýbrž že byl pouhým předmětem zločinu H-a, nevěda při své nezkušenosti, že to, co H. tropí, jest trestné. Avšak zmateční stížnost — pokud ji lze pokládati za provedenou po zákonu — přehlíží, že zločinu podle §u 129 čís. I. b) se dopustí nejen kdo zneužívá těla druhého k ukojení chlípných žádostí, nýbrž i kdo dopouští takové smilné činy druhého na svém těle a že při tom není třeba spolupřičinnosti zneužité osoby; přehlíží, že není také třeba, by úmysl pachatelův při tom čelil k ukojení vlastního pudu. Přehlíží dále, že rozsudek o něm zjišťuje, že opětovně nejen dopouštěl, by mu H. třel úd, až nastal výron semene, nýbrž také, že on sám třel úd H-ův k svému pohlavnímu ukojení a že tak činil úmyslně a ve věku, kdy si musil uvědomiti, že jde o smilstvo proti přirozenosti. Z těchto zjištění plyne, že byl podmětem zločinu, nikoliv pouhým nevědomým předmětem. Pokud stěžovatel uvádí, že si nebyl vědom trestnosti (svého) a H-a jednání, odvoilává se na právní omyl, který jej neomlouvá (§ 3 tr. zák.). Bylo proto i tuto stížnost zavrhnouti.

Čís. 2564.

Sankce §u 199 a) tr. zák. nemá místa proti osobě, jež sama se provinila přímo činem nebo trestnou účastí na činu, o němž je vyslýchána (nesprávně) formálně jako svědek, pokud výpovědí tou hájí jen sebe, nezakrývají pravdu ve prospěch osoby jiné, ať již obviněné nebo dosud jakožto vinník neznámé.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1926, Zm I 537/26.)